

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG HAI ²

 ...đến trước tiên, và nghiên cứu lời Kinh Thánh, để ông có thể so sánh nó và thấy đó là Lẽ thật hay không. Ông đã nhận lấy nó, Lẽ thật, dựa trên Cựu Ước. Vậy thì, Phao-lô là một học giả Cựu Ước. Bao nhiêu anh chị em biết điều đó? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ông được học dưới chân một trong những học giả giỏi nhất trong thời của ông, Ga-ma-li-ên, học giả danh tiếng. Và Phao-lô đã biết Cựu Ước. Và tôi nghĩ việc rúng động trước tiên của ông, như tôi đã nói sáng nay, khi ông chứng kiến cái chết của Ê-tiên. Điều gì đó ắt phải nắm giữ Phao-lô, bởi vì qua tất cả các bản viết của ông, ông cứ nhắc đến điều đó, “Tôi không xứng đáng, bởi vì tôi đã bắt bớ Hội thánh cho đến chết. Tôi là người nhỏ hèn nhất ở giữa họ.”

⁹⁵ Ô, nhưng Đức Chúa Trời có ý tưởng khác về điều đó. Ông là một trong những người mạnh mẽ nhất của thời đó.

Thấy Thánh Phao-lô, đại sứ đồ
Mặc áo rất sáng láng và đẹp đẽ, (nhà thơ đã nói)
Ồ, chắc chắn có tiếng reo hò nào đó vang lên
Khi hết thấy chúng ta gặp nhau Ở đó.

Ngày vinh diệu ấy khi tôi thấy ông nhận một mào triều thiên của người tử vì đạo, một phần thưởng người tử vì đạo!

⁹⁶ Tôi đứng bên trước giả thân thuộc xưa, ở đây cách đây không lâu, nơi mà người đã viết những Thư tín này. Và rồi họ đã chặt đầu ông. Và ném nó vào cống rãnh, để rửa sạch cống rãnh. Và người Do Thái nhỏ bé này ở đó, người nói, “Tôi mang trong mình tôi những dấu ấn của Đức Chúa Jê-sus Christ. Tôi đã chiến đấu cùng các loài thú dữ ở Ê-phê-sô, nhưng tôi đã đánh trận tốt lành. Tôi đã xong sự chạy. Tôi đã giữ được Đức tin. Và hiện nay, mào triều thiên của sự công bình đã để dành cho tôi, mà Chúa, là Quan Án công bình, sẽ ban mào ấy cho tôi vào Ngày đó. Và không những cho tôi mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu mến sự hiện đến của Ngài.” Tôi thật yêu thích điều đó biết bao! Ô, tôi muốn được kể đến với số người đó! Chúng ta đã thường hát bài:

Ồ, anh muốn được kể vào như một người trong
 bày của Ngài không?
 Anh muốn được kể vào như một người trong
 bày của Ngài không?
 Không thì vết bện trong, đang chờ đợi và chờ đợi
 nhìn thấy cảnh tượng ấy;
 Ngài đang đến lần nữa.

97 Tôi muốn là một trong họ. Bây giờ trước giả tiếp tục, nói:

*Vậy nên chúng ta phải...càng giữ vững lấy những điều
 mà chúng ta đã nghe, kéo e chúng ta sẽ bị trôi lạc bất cứ
 lúc nào chẳng.*

98 Như chúng ta đã học về điều đó, sáng nay, câu thứ 2 liên
 quan, “Nếu...”

Vì nếu lời các thiên sứ đã phán...

99 Chúng ta thấy *các thiên sứ* là ai? Các tiên tri. “Đức Chúa Trời
 đã phán nhiều lần...” Vậy thì, anh em phải làm theo, không phải
 ý riêng của chúng ta, nhưng theo Kinh Thánh. Bây giờ chương 1,
 của...chương 1, câu 1.

*Đức Chúa Trời, đã nhiều lần...nhiều cách...dùng các
 đấng tiên tri phán dạy các tổ phụ,*

100 Bây giờ ông đi qua đây, và nói lần nữa.

Vì nếu lời các thiên sứ rao truyền đã vững chắc,...

Và một *thiên sứ* nghĩa là gì? “Sứ giả.” Nếu Đức Chúa Trời đã
 xúc dầu sứ giả...Và thế thì nếu chúng ta được xúc dầu, thì chúng
 ta là những sứ giả của Đức Chúa Trời. Chúng ta là những sứ giả
 cho thế gian, một đại sứ của Thiên đàng, xưng nhận rằng chúng
 ta là những khách lạ và kẻ hành hương. Chúng ta không thuộc
 về thế gian này. Nhưng chúng ta tìm kiếm một Thành để đến, mà
 Đấng Xây Thành và Đấng Tạo Dựng là Đức Chúa Trời. Chúng ta
 không đặt những kho báu trên đất này, là nơi những kẻ trộm đột
 nhập vào, và sâu, mối, làm ten rét. Vì, các kho báu của chúng ta
 đặt trên Trời, nơi Chúa Jêsus ngự bên hữu của Đấng Tôn Nghiêm.
 Ồ, thật vinh hiển và tuyệt vời biết bao, để biết điều đó:

Hi vọng tôi chỉ quyết neo luôn trong nơi,
 Công nghĩa với Huyết Jêsus mà thôi;
 Khi mọi phong ba vây quanh linh hồn tôi,
 Thì Ngài là mọi hi vọng và nơi tôi dựa nương.

Tôi đứng, trên Đấng Christ, như Tảng Đá khối;
 Các chỗ đứng khác là cát lún trôi,
 Các chỗ đứng khác là cát lún trôi.

101 Thật Eddie Perronet đã sáng tác bài hát tuyệt vời đó, trong thời gian bị bắt bớ!

Vậy thì, nếu lời thiên sứ rao truyền đã vững chắc,...(Khi sứ giả của Đức Chúa Trời rao truyền Lời, Nó đã đứng vững.)...và mọi phần thưởng đã được báo ứng xứng đáng rồi;

Vậy thì làm sao tránh cho khỏi được, nếu chúng ta không nghe Đấng Christ, Đấng phán từ Trời?

Bây giờ hãy xem.

Làm sao chúng ta sẽ tránh cho khỏi được, nếu chúng ta còn trễ nải sự cứu rỗi lớn đường ấy; ...(Hãy suy nghĩ về điều đó.)...mà đã được Chúa rao truyền ra vào lúc bắt đầu trước hết,...

102 Đấng Christ bắt đầu công việc Ngài. Ngài đã làm gì? Chúng ta xem Ngài, cách Ngài...khiêm nhường, hạ mình, Ngài không phải là một người vĩ đại nổi tiếng như một nhà thần học. Nhưng Ngài khiêm tốn, nhu mì, hiền lành. Ngài không phải là một thầy giảng đầy quyền năng. Tiếng Ngài không được nghe trên đường phố.

Nhưng Giảng đi trước như một sư tử gầm thét. Ông là một thầy giảng.

103 Chúa Jêsus đến, không phải như một sư tử gầm thét, nhưng Đức Chúa Trời làm việc với Ngài, xác thực Lời. Đức Chúa Trời ở cùng Đấng Christ. Phi-e-rơ đã nói, vào Ngày lễ Ngũ tuần, “Hỡi người Y-sơ-ra-ên, và các người ngụ ở xứ Giu-đa...Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, Người mà Đức Chúa Trời đã tỏ ra giữa các người, bởi những việc quyền phép và những dấu lạ và phép lạ, mà Đức Chúa Trời đã dùng Ngài, ở giữa hết thầy các người, mà hết thầy

các người là những người chứng kiến.” Hãy xem cách ông xác định rõ điều đó cho họ. “Các người nên biết Ngài.”

¹⁰⁴ Chúa Jêsus phán, “Hỡi kẻ giả hình.” Nói, “Các người đi ra nhìn mặt trời, và các người... Nó đỏ và u ám, các người nói, ‘Thời tiết sẽ xấu.’ Và nếu nó sáng rực và có nắng, hay đại loại như vậy, các người nói, ‘Thời tiết sẽ tốt.’” Nói, “Các người biết phân biệt khí sắc bầu trời, nhưng các dấu hiệu của thời đại này, các người không thể phân biệt. Vì nếu các người biết Ta, thì các người ắt biết ngày của Ta vậy.”

¹⁰⁵ Ô, thật Ngài hẳn la lớn tối nay. Thật Thánh Linh Ngài la lớn qua các thầy giảng của Ngài, “Thì giờ đã gần rồi!”

Chúng ta phân biệt. Chúng ta theo dõi bom nguyên tử. Chúng ta biết ai sẽ thay thế Clark Gable, và ai sẽ làm *việc này*, *việc kia*, hay *việc nọ*; hay ai sẽ là phó tổng thống. Chúng ta quan tâm điều đó, song chúng ta không thể phân biệt những dấu hiệu chỉ về thì giờ. Chúng ta đang ở kỳ cuối cùng.

¹⁰⁶ Việc gì vậy? Chúng ta rất quan tâm đến, “Phần tiếp của chương trình ti-vi là gì? Susie sẽ làm gì?” hay là tên của người nữ đó là gì. “Và Arthur Godfrey sẽ đi đâu? Loại chuyện đùa gì anh ta sẽ đưa ra lần tới?” Chúng ta, là Cơ-đốc nhân, tụ tập trong trí đầy những chuyện vô lý như vậy, trong khi đáng ra chúng ta nên cầu nguyện ở nơi nào đó, và học Kinh Thánh, để biết những dấu hiệu về thời kỳ chúng ta đang sống.

¹⁰⁷ Điều tạo ra điều đó, trong thời chúng ta, là những bực giảng yếu đuối, đúng thế, mà không đi xuống và mang đến Lễ thật Phúc âm. Chúng ta sẽ phải trả lời cho điều đó trong những ngày đến. Chúng ta không được xao nhãng bất cứ điều gì. Và dân sự, như chúng ta ở đây tại trong Đền tạm Branham này, thấy những dấu kỳ phép lạ, và quyền phép về Đấng Christ sống lại; và rồi biết rằng chúng ta sẽ đặt thì giờ của—của mình trên những thứ khác, mà bỏ qua không nghe Tiếng của Chúa Jêsus, “Làm sao tránh khỏi được, nếu chúng ta còn trễ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy?”

¹⁰⁸ Câu thứ 3, hay câu thứ 4. Đây là chỗ chúng ta đã chấm dứt, về câu thứ 4, sáng nay.

Đức Chúa Trời cũng đang làm chứng... (Ô, chà!)

Đức Chúa Trời...đang làm chứng...

Lắng nghe Lời này.

...những dấu kỳ...sự lạ, và đủ thứ phép màu...

Đủ thứ phép màu là gì? Đủ thứ là gì? Đủ thứ có nghĩa là “nhiều.” “Với nhiều phép lạ, Đức Chúa Trời đã làm chứng.” Ôi Chúa! Tôi tin Điều đó thắm sâu vào trong lòng anh em. Hãy nghe.

¹⁰⁹ Tôi là một trong các mục sư của anh em, với Anh Neville ở đây. Tôi muốn anh em ghi nhớ Điều đó. Kinh Thánh dạy, “Nếu có một người giữa vòng các người dấy lên, và người đó nói *điều này điều kia*, và nó không ứng nghiệm, thì đừng nghe, vì Ta đã không phán điều đó. Nhưng nếu người nói trong Danh Ta, và điều người nói ứng nghiệm, thì hãy nghe Nó.” A-men. “Vì Ta ở với nhà tiên tri, hay thầy giảng đó, bất kể là gì đi nữa. Nếu những gì người ấy nói ứng nghiệm, thì hãy nghe người.”

¹¹⁰ Vậy thì, thưa các bạn, chúng ta hãy nghe Ngài, Đức Thánh Linh đang phán giữa vòng chúng ta, tỏ ra nhiều phép màu, và những dấu kỳ, và phép lạ. Chúng ta đừng bỏ qua Điều đó khi nó đang xảy ra thật bình thường. Chúng ta hãy nhớ rằng Đó là Đức Chúa Jêsus Christ, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi; đang chứng thực Lời Ngài. Chúng ta phải làm điều đó. Ô, xin hãy làm điều ấy. Hãy làm. Hãy để mọi thứ khác là phụ, ngay cả gia đình, chồng, vợ, con cái của các bạn. Có thể là bất cứ cái gì, hãy để nó vào hàng thứ yếu. Hãy đặt Đức Chúa Trời lên hàng đầu. Các bạn nói, “Anh Branham ơi, để mặc con cái của tôi à?” Bỏ qua mọi thứ. Hãy đặt Đức Chúa Trời lên trước tiên. Hãy để Ngài là trước tiên.

¹¹¹ Ngày nọ, Ê-li từ trên núi xuống. Ông là một thiên sứ, một sứ giả, sứ giả của Đức Chúa Trời, được xúc dầu. Và ông thấy người đàn bà góa đang lượm hai que củi. Ông nói, “Hãy đi, nướng cho ta một cái bánh nhỏ, và kiếm cho ta một ít nước.”

¹¹² Và bà nói, “Tôi chỉ mạng sống của ông mà thề, tôi chỉ có đủ bánh, hay đủ bột, để làm một cái bánh nhỏ. Và tôi chỉ có đủ dầu để đi vào, trộn nó lên, để pha vào. Và tôi đang lượm hai que củi.” Đó là cách thuở xưa, đó là cách của người Ấn Độ, bắt chéo hai que củi và đốt nó từ chính giữa, và cứ đẩy nó vào. Đã làm nhiều lửa

trại như thế. Nói, “Và tôi sẽ nấu cái bánh nhỏ đó cho tôi và con trai tôi, đưa con bé bỏng của tôi. Và chúng tôi sẽ ăn rồi chết.” Đã có một cơn hạn hán trong ba năm rưỡi, không có nước ở đâu cả.

¹¹³ Tiên tri già, nghiêm nghị đó, nhìn thẳng vào mặt người đàn bà. Người nói, “Hãy đi, nướng cho ta một cái bánh trước đã.” Thật là một mạng lịnh lạ lùng, cho một người nói với một người đàn bà góa, sắp chết đói, phải cho người ăn trước. Người đã nói gì? “VÌ CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Chúa Trời giáng mưa trên đất.”

Trước tiên, Đức Chúa Trời. Bà đi vào và nướng cái bánh nhỏ đó, và đem đến cho đấng tiên tri. Rồi đi vào và nướng một cái nữa, và một cái nữa, và một cái nữa, và cái nữa. Và bột sẽ không hết trong vò, và dầu sẽ không thiếu trong bình, cho đến ngày Đức Chúa Trời giáng mưa trên đất. Bà đã đặt Đức Chúa Trời trước các con bà. Bà đặt Đức Chúa Trời trước bất cứ điều gì khác. Bà đã nhận lấy Nước Đức Chúa Trời, trước tiên.

¹¹⁴ Đức Chúa Trời phải là trước tiên trong lòng anh chị em, chỗ trước hết trong đời sống anh chị em, nơi trước tiên trong mọi sự mà anh chị em làm hay anh chị em là gì. Đức Chúa Trời phải là trước tiên. Ngài không muốn ở chỗ thứ hai. Ngài không đáng ở chỗ thứ hai. Ngài đáng được ở nơi tốt nhất, và trước tiên, trong mọi sự mà chúng ta có. Ngài đáng được điều đó. Đáng chúc tụng Danh thánh Ngài!

Vì Đức Chúa Trời cũng làm...làm chúng, Ngài đã làm chúng, dùng những dấu kỳ sự lạ,...đủ thứ phép mầu, lại dùng sự ban cho của Đức Thánh Linh, mà Ngài đã theo ý muốn mình phát ra?

¹¹⁵ Không phải những gì con người nói, những gì giáo hội nói, nhưng là những gì là ý chỉ của Đức Chúa Trời. Ô, chúng ta cần tìm kiếm ý chỉ của Đức Chúa Trời, không phải sự ưa thích của người láng giềng, không phải sự quý mến của con cái, không phải sự quý mến của chồng của chị em hay vợ của anh em. Nhưng, tìm kiếm ý chỉ của Đức Chúa Trời, và làm điều đó trước tiên. Rồi mọi việc khác, ý của vợ và ý của con cái, sẽ theo đúng với điều đó. Nhưng, hãy đặt Đức Chúa Trời lên trước tiên.

116 Hãy xem, nào.

Vì Ngài chẳng từng đặt thế gian hầu đến mà chúng ta nói đó, phục dưới quyền các thiên sứ.

117 Nói cách khác, các Thiên sứ lớn hầu việc trên Trời, Gáp-ri-ên, Mi-chen, Woodworm, và hàng vạn lần vạn các Thiên sứ trên Trời; hay hàng ngàn các tiên tri đã ở trên đất, mỗi một người trong họ; Ngài không bao giờ đặt một người nào trong họ có sự điều khiển thế gian hầu đến, mà chúng ta nói đó. Không một người nào! Ngài không hề phán, “Hỡi Ê-sai, ngươi sẽ điều khiển thế gian.” Ngài không hề đặt thế gian phục dưới quyền của Ê-li. Ngài cũng không đặt nó phục dưới quyền của Gáp-ri-ên, hay bất cứ thiên sứ, thần hầu việc nào.

118 Hãy xem những gì Phao-lô, ông đã nói, vẫn tôn cao Đấng Christ, mà chúng ta nói đó.

Nhưng có kẻ trong nơi nào đó đã làm chúng, rằng, Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? hay con người là ai, mà Chúa thăm viếng người?

Ngài đã làm cho người ở dưới các thiên sứ một chút; Ngài đã đội mũ triều vinh hiển và với sự tôn trọng cho người, và ban cho người quyền cai trị công việc tay Ngài làm:

119 Bây giờ, nếu anh em muốn đọc điều đó, đó là Thi thiên 8:4-6, Đa-vít nói. Vậy thì Ngài gọi Đa-vít là gì ở đây? Điều đó giải quyết câu hỏi, ngay tại đó, liệu tôi có nói đúng sáng hôm nay, về đấng tiên tri hay không.

120 Người nói, “Vì một trong các thiên sứ đã nói trong nơi nào đó.” Đa-vít, sứ giả của Đức Chúa Trời, là một thiên sứ của Đức Chúa Trời, vì ông là sứ giả của Đức Chúa Trời. Thiên sứ ấy, Đa-vít đã nói, trong Thi thiên, “Chúa đã khiến Người ở dưới các Thiên sứ trên Trời một chút.” Thiên sứ mà nói rằng Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài thấp hơn một Thiên sứ, mà Ngài có thể đội mũ triều vinh hiển tôn trọng cho Ngài; và Ngài có thể chịu khổ và ném sự chết, để được tôn cao lên lại. Rằng Ngài có thể làm cho Ngài...kể tự hết mọi vật của thế gian. [Băng trống—Bt.]

¹²¹ Bây giờ, trong—trong Ma-thi-ơ 28:18, chúng ta đọc những câu này. Sau khi Ngài đã bị đóng đinh khổ hình và sống lại vào ngày thứ ba, Ngài đã gặp các môn đồ của Ngài và giao sứ mạng cho họ đi khắp thế gian, giảng Tin lành cho mọi người. Ngài phán, “Mọi quyền phép trên Trời và ở dưới đất đã được giao cho Ta. Mọi quyền phép trên Trời, mọi quyền phép dưới đất, đã được giao cho Ta.” Đó là gì? Con Người và Đức Chúa Trời đã kết hợp. Lời Logos đã trở nên xác thịt và bị giết, và đã sống lại để xưng công bình cho chúng ta, và là Đấng Em-ma-nu-ên được xúc dầu đời đời mãi mãi. Đức Chúa Trời đã thay đổi nơi cư ngụ của Ngài, từ một Ngai trên không gian xa kia, đến tấm lòng của Con Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, để sống và tế trị đời đời. “Đức Chúa Trời đã ở trong Đấng Christ.” Ngài là nơi yên nghỉ cuối cùng của Thánh Linh.

¹²² Thánh Linh đã ở lại trong đền tạm, một ngày nọ, anh em biết điều đó, dưới trại. “Và Sa-lô-môn muốn xây cho Ngài một nhà. Nhưng, tuy vậy, Đấng Chí Cao không ngự trong những ngôi nhà được làm bằng tay.” “Nhưng Chúa đã sắm sửa một thân thể cho Ta.”

¹²³ Lật qua trong Sách Công vụ, chương thứ 7, khi người đang nói, người nói, “Hết thảy họ đã thấy trước Điều đó. Họ đã dựng cho Ngài một cái trại, Môi-se đã làm, một cái trại, và đặt hòm giao ước vào trong đó, vì Đức Chúa Trời ở trên Ngôi Thi ân. Ngài không ngự ở đó.” Đúng thế.

¹²⁴ Thế thì, “Chúa đã sắm sửa một thân thể cho Ta,” thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ, được làm cho thấp hơn các Thiên sứ để nếm trải sự chết; và không ai ngoài chính Đấng Rất Cao, Đấng Christ; Vua Hòa Bình, Vua của các vua, Chúa của các chúa, Đấng Tạo Dựng mọi ngôi sao trong vũ trụ.

¹²⁵ Ôi Chúa! Ngài đã trở nên thấp hơn tạo vật của Ngài, hầu cho Ngài có thể cứu chuộc con người (vô gia cư, vô hi vọng), và ban cho họ một nhà trên Thiên đàng. Ngài liả bỏ sự vinh hiển ở Thiên đàng. Ngài liả bỏ Danh cao quý nhất có thể được gọi. Và khi Ngài xuống thế gian, con người gán cho Ngài cái tên thấp hèn nhất mà họ có thể cho Ngài, nói, “Ngài là đứa con hoang, từ ban đầu.” Được sanh ra trong máng cỏ, bọc trong miếng giẻ từ cái ách trên

lưng con bò. Không có nơi nào để đi, không có nhà để đến. Và bị gọi là, “Bê-ên-xê-bun,” chúa quỷ. Ngài bị bạc đãi. Ngài bị phỉ nhổ. Ngài bị làm trò cười. Ngài bị chối bỏ, và đi đến hố sâu nhất, và hạ thấp trước “Sự kính tởm hèn hạ nhất của những gái điếm.” Đó là những gì con người đã làm với Ngài.

¹²⁶ Nhưng Đức Chúa Trời đã đưa Ngài lên rất cao đến nỗi Ngài phải nhìn xuống để thấy Thiên đàng. Loài người cho Ngài chỗ ngồi thấp hèn nhất, cho Ngài địa vị tồi tệ nhất, cái tên xấu xa nhất. Đức Chúa Trời đem Ngài lên và ban cho Ngài Ngôi cao nhất, và Danh cao quý nhất. Đó là sự khác nhau giữa những gì con người đã làm với Con Đức Chúa Trời, và những gì Đức Chúa Trời đã làm với Con Đức Chúa Trời.

¹²⁷ Ngài đã cúi xuống, để chúng ta có thể được nhắc lên cao. Ngài trở nên chúng ta, để chúng ta qua ân điển Ngài có thể trở nên Ngài. Ngài đến với người chẳng có nhà cửa, và chính Ngài đã trở nên vô gia cư, hầu cho chúng ta có thể có một nhà. Ngài đã đến với người đau và bị làm cho chính Ngài đau ốm, hầu cho chúng ta có thể được chữa lành. Ngài đã đến với tội nhân, “và làm cho chính Ngài, phạm tội,” hầu cho chúng ta có thể được cứu rỗi.

¹²⁸ Không lạ gì Ngài được tôn cao. Không lạ gì Ngài là Đấng Ngài hiện có tối nay. Đức Chúa Trời đã tôn cao Ngài, và mọi quyền bính trên Trời và dưới đất được ban cho Ngài.

¹²⁹ Khi công việc trên đất của Ngài được hoàn tất, trên đất này... Ngài đã đến với thế gian, ngay khi Ngài đến, sao mai tuyên bố Ngài là Con Đức Chúa Trời. Ngài làm rung động mọi ma quỷ mà Ngài đến tiếp xúc với. Đáng chúc tụng Danh Chúa! Các quỷ run rẩy và kinh sợ, và kêu xin sự thương xót, trong sự Hiện diện của Ngài. Vàng, thưa quý vị. Cả địa ngục đều biết Ngài là Ai.

¹³⁰ Bước đi khiêm nhường, Ngài không có chỗ gối đầu Ngài, vào một đêm mưa. Chính những thú vật mà Ngài đã tạo nên, “Chim trời có tổ, và con cáo có hang, nhưng Con Người không có chỗ gối đầu phước hạnh của Ngài.” Chắc chắn, Ngài đã vậy.

¹³¹ Ngài đã trở nên tội lỗi, trở nên thấp hèn và bị chối bỏ. Nhưng ma quỷ biết Ngài là Ai. Chúng kêu xin sự thương xót. Chúng nói,

“Tại sao Ngài đến để hành hại chúng tôi trước khi thì giờ của chúng tôi đến.” Và trong khi các thầy giảng đang gọi Ngài là “Bê-ên-xê-bun,” thầy bói; các quỉ gọi Ngài là, “Con của Đức Chúa Trời hằng sống,” và kêu xin sự thương xót.

132 Ô, thật chúng ta có thể chỉ ngừng lại một phút! Anh em là ai, dù sao đi nữa? Anh em muốn nói công việc đó có ý nghĩa gì? Hay là ngôi nhà nhỏ bé chúng ta làm chủ có ý nghĩa gì? Chiếc xe hơi chúng ta làm chủ có ý nghĩa gì?

133 Hỡi cô gái trẻ xinh đẹp, ngổ ngáo kia, những gì cô có trông như cái gì bây giờ? Hỡi các thanh niên bảnh bao, tóc bóng mượt, lưng thẳng thớm; các bạn sẽ khom lưng ngày nào đó, khi tuổi tác khiến các bạn bị còng lưng.

134 Nhưng, đáng chúc tụng Chúa! Các bạn có một linh hồn được sanh lại. Các bạn sẽ sống đời đời mãi mãi, vì Ngài trở nên các bạn, hầu cho qua ân điển Ngài các bạn có thể trở nên Ngài, và làm một chỗ cho các bạn.

135 Ô, chúng ta những người mà nghĩ rằng chúng ta có quần áo để thay đổi, và một ít thức ăn trong nhà, chúng ta là gì? Đức Chúa Trời có thể lấy nó đi trong một giây. Mỗi hơi thở của anh chị em Ngài nắm giữ trong tay. Và Ngài ở giữa chúng ta để chữa lành người đau, để tuyên bố và xưng nhận, và để nói trước, mà mỗi lần đều hoàn hảo. Và thậm chí quan tâm đủ để mang lại sự sống cho con cá bé nhỏ, đã chết, ở giữa chúng ta. Đức Giê-hô-va ở chung quanh chúng ta, Đức Giê-hô-va ở trong chúng ta, ĐẮNG TA LÀ vĩ đại và quyền năng.

136 Khi Ngài chết, chúng nghĩ chúng đã có được Ngài. Ngài đã xuống âm phủ. Ngài lìa khỏi thế gian ngày đó khi Ngài chịu đóng đinh khổ hình, Ngài đi vào những miền của người hư mất. Kinh Thánh nói, “Ngài đi xuống giảng cho những linh hồn ở trong tù, mà không ăn năn trong sự nhịn nhục, những ngày của Nô-ê.” Khi Ngài chết, và Thần Linh đã lìa khỏi Ngài, Ngài trở nên Logos trở lại. Ngài, tôi thấy, đã phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời. Ta đi về lại với Đức Chúa Trời.”

137 Và Đức Chúa Trời là Trụ Lửa đó mà đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên trong đồng vắng. Và khi Ngài còn trên thế gian này...Và khi Ngài

chết, Ngài đã trở lại là một Ánh sáng lần nữa. Phao-lô đã thấy Ngài, và Ngài là một Ánh sáng. Không người nào trong những người còn lại thấy Ngài. Họ thấy Phao-lô té xuống. Điều gì đó đập vào ông, và Đó là Ánh sáng. Phao-lô nói, “Ngài là Ai mà tôi bắt bớ?”

138 Ngài phán, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?”

Thưa, “Ngài là Ai?”

139 Ngài phán, “Ta là Jêsus, mà ngươi bắt bớ, và ngươi đá đến ghim nhọn thì khó cho ngươi thay.”

140 Rồi ông đi và nghiên cứu Ánh sáng đó. Phao-lô đi trở lại trong Kinh Thánh, để tìm thấy Ánh sáng đó là gì. Và ông đã viết Thư tín này. Ngài là Đức Giê-hô-va không hề thay đổi. Cũng Ánh sáng đó đã ở trong đồng vắng với dân Y-sơ-ra-ên. Và khi Phi-e-rơ ở trong tù, Ngài là Ánh sáng mà đã đi vào và mở cửa ra.

141 Và bởi ân điển Ngài, vì thế không người nào sẽ có sự biện hộ nào...Ồ, nếu họ có thể quên những sứ giả theo nghĩa đen, và nhớ: đó không phải là sứ giả, đó là Sứ điệp. Ngài đã giáng xuống lần nữa, với chúng ta, trong một hình thức của một Trụ Lửa. Và Ngài hành động với những dấu kỳ phép lạ giống như vậy của Ngài, không gì ngoài Kinh Thánh; hãy ở lại sống đúng với Kinh Thánh, phục dưới quyền của nó, làm cho mọi người biết sự vinh hiển Ngài, tỏ ra quyền năng Ngài. Chúc tụng Danh thánh Ngài!

142 Tôi biết anh em chắc hẳn nghĩ tôi bị điên; nhưng, ờ, Nơi Yên nghỉ Đồi đời phước hạnh ấy ở trong linh hồn tôi. Dù bão tố có thể đi qua đi lại, neo tôi nắm chặt thấu vào trong幔.

143 Và để thấy Ngài khi Ngài chết, cho đến nỗi, mặt trăng qui phục run rẩy. Mặt trời lặn giữa ban ngày. Và khi Ngài đi xuống tới những miền của những người hư mất, [Anh Branham gõ bốn lần trên bục giảng—Bt.] gõ cửa, và cửa mở toang. Kinh Thánh nói, “Ngài đi giảng cho các linh hồn ở trong tù, mà đã không ăn năn trong sự nhịn nhục thời Nô-ê,” sau khi Ngài chết trên thế gian này. Thưa anh, chị em, khi Ngài chết, công việc thế gian của Ngài đã trọn, nhưng Ngài vẫn đang làm việc. Và Ngài vẫn còn làm việc tới nay. A-men.

¹⁴⁴ Ngài đã gõ cửa của những người hư mất. Kinh Thánh nói Ngài đã gõ cửa. Và Ngài đã làm chứng, “Ta là Dòng dõi của người nữ. Ta là Người mà A-đam đã nói về. Ta là Đấng mà Hê-nóc đã nói sẽ đến với muôn ngàn thánh đồ của Ngài. Ta là Con của Đức Chúa Trời hằng sống, và các người phạm tội xa cách thời ân điển của mình. Nhưng các thiên sứ, Hê-nóc, Nô-ê, đã nói tiên tri cho các người, rằng Ta phải đến để làm ứng nghiệm mọi Lời Kinh Thánh của Đức Chúa Trời. Ta ở đây như một chứng nhân trong ‘xứ sở của người hư mất này.’” Và Ngài đã giảng cho họ.

Ngài đi xuống dưới âm phủ, đến ngay cửa âm phủ, gõ cửa. Ma quỷ mở cửa, nói, “Ta bắt được Người lúc này.”

¹⁴⁵ Giật lấy chùm chìa khóa bên hông nó, phán, “Hỡi ma quỷ, người lừa gạt đã lâu.” Đây này, ngay ở đây trong Kinh Thánh. Tôi có được nó trong một phút. “Người phỉnh dối đã lâu, nhưng Ta đến để tiếp quản.” Chụp lấy những chìa khóa ấy rồi đá nó vào lại bên trong, và đóng cửa lại.

Đi qua và đem Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp lên. Vào ngày thứ ba Ngài sống lại, và những người đã ngủ trong mồ mả sống lại với Ngài. Ồ, halêlugia! Không ngạc nhiên khi nhà thơ đã nói:

Sống, Ngài yêu tôi; chết, Ngài đã cứu tôi;
 Chôn, Ngài mang tội tôi đi cách xa;
 Sống lại, Ngài xưng công bình cách nhưng
 không mãi mãi,
 Rồi đây Ngài đến, ồ, Ngài vinh hiển thay.

¹⁴⁶ Phước cho sự ràng buộc trời buộc lòng chúng ta với sự thông công Cơ-đốc, là tình yêu của Đức Chúa Trời. Tuy vậy, khi Ngài sống lại, Ngài chưa xong. Ngài có một số công việc nữa phải làm.

¹⁴⁷ Kinh Thánh nói, “Ngài đã lên nơi Cao và ban các ân tứ cho loài người.” Có một bầu không khí trên trái đất, của sự tối tăm, của sự mờ tối, của sự chết, và lo lắng. Những lời cầu nguyện không thể đến, bởi vì Sự Đền tội không được làm. Nhưng, Ngài đã phá vỡ bức màn ấy. Ngài đã mở đường. Ngài đã phá bức màn bệnh tật. Ngài phá tung bức màn tội lỗi. Ngài phá tung bức màn lo lắng. Ngài phá vỡ bức màn ngã lòng. Ngài phá vỡ mọi bức màn, và làm một con đường lớn cho con người đi lại, bước lên đường

cái của Nhà Vua. Ô, chào ôi, khi Ngài đi ngang qua mặt trăng và các ngôi sao, cứ lướt qua!

148 Đi theo, sau Ngài, là các thánh đồ Cựu Ước, Áp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp. Họ đi thẳng lên vào trong các tầng trời trên Trời. Khi họ đi đến Thành đó, tôi có thể thấy họ ngược mắt lên. Áp-ra-ham nói, “Đó là Thành mà ta ao ước được nhìn thấy. Ồ, hãy đến đây, hỡi Y-sác. Hãy đến đây, hỡi Gia-cốp. Ồ, chúng ta là những người hành hương và khách lạ trên đất, nhưng đó là Thành ấy. Đó là Thành chúng ta chờ đợi.”

149 Và Kinh Thánh nói họ la lên, “Hỡi các cửa đời đời, hãy cất đầu lên, và hãy ngẩng cao lên, vì Vua Vinh Hiển sẽ vào.”

150 Và các Thiên sứ ở phía sau cửa la lớn lại cho những thiên sứ này ở phía sau đây, và nói, “Vua Vinh Hiển này là Ai?”

151 Và các thiên sứ ở ngoài đó, các đấng tiên tri, nói, “Ấy là Chúa Vạn quân, Đấng Quyên Năng trong chiến trận.”

152 Và họ nhấn nút và cửa lớn mở tung ra. Ở ngay giữa các đường phố Ngài đến, Đấng Chinh Phục, chiến thắng, với các thánh đồ Cựu Ước bước theo sau Ngài. Ngồi xuống trên Ngài, phán, “Cha ôi, họ đây này. Họ là của Cha.”

153 Ngài phán, “Hãy lên đây và ngồi xuống, cho đến khi Ta để kẻ thù nghịch của Người dưới bệ chơn Người.” Như chúng ta đọc, chúng ta thấy điều đó ở đây trong lời Kinh Thánh. Được rồi.

154 Hãy nghe. Bây giờ chúng ta tiếp tục câu thứ 8 này:

Rồi Ngài đặt mọi vật đầu phục dưới chân Ngài. Vì...Ngài đã khiến mọi vật phục dưới chân Ngài, thì chẳng để cho một vật nào chẳng phục...dưới Ngài. Song hiện nay chúng ta chưa thấy...mọi vật đặt dưới Ngài.

Đó là, sự chết. Chúng ta không thấy sự chết, tuy nhiên, vì chúng ta vẫn đang chết. Chúng ta thấy sự chết.

Nhưng, câu thứ 9, “Nhưng chúng ta thấy Chúa Jêsus!” A-men. Hãy lắng nghe.

...chúng ta thấy Đức Chúa Jêsus này, mà đã ở dưới các thiên sứ một chút vì sự chết Ngài đã chịu, được đội mão

triều vinh hiển tôn trọng; ấy vậy bởi ân điển của Đức Chúa Trời mà Ngài đã vì mọi người nếm sự chết.

Tại sao Ngài đã bị làm cho thấp hơn các Thiên sứ? Để Ngài có thể nếm trải sự chết. Ngài phải chết. Ngài phải đến, để chết.

155 Hãy nhìn ở đây, bạn ơi. Đừng, đừng bao giờ quên điều này. Khi Chúa Jêsus đang đi, đi lên đồi, sự chết kêu vo ve quanh đầu Ngài.

156 Chúng ta hãy lấy bức tranh của chúng ta về thành Giê-ru-salem, cách đây hai ngàn năm. Và làm sao anh em có thể chối bỏ Nó? Tôi nghe một tiếng đến qua đường phố. Gì vậy? Đó là một tiếng va chạm mạnh của cái gì đó. Nó là một cây thập tự xù xì đang kéo lê, đang đi ra các cửa thành Đa-mách, va chạm trên các viên sỏi. Những viên sỏi lớn vẫn còn đó. Sự va chạm những viên sỏi này với nhau, tiếng va chạm sột soạt. Tôi thấy dấu chân dẫm Máu trên đường. Gì vậy? Đó là Một Người không làm hại điều gì; không gì ngoài sự tốt đẹp. Dân chúng đã bị mù. Họ không biết Ngài. Họ không nhận ra Ngài.

Anh em nói, “Mù à? Họ có thể thấy được chứ?”

157 Anh em vẫn có thể thấy được mà vẫn mù. Anh em tin điều đó không? Kinh Thánh nói vậy. Còn nhớ Ê-li-sê ở Ê-đô-than không? Ông đi ra và quở những người đó bị mù, nói, “Nào hãy đi theo ta.” Họ bị mù không thấy ông.

158 Và nhiều người bị mù tối nay. Một giáo hội nào đó không tin vào sự chữa lành Thiêng liêng, bước đến gần tôi lần nọ, và nói, “Hãy quở tôi mù đi. Hãy quở tôi mù đi.” Điều đó xảy ra ở nhà Anh Wright. Nói, “Quở tôi mù đi.” Nói, “Phao-lô đã quở khiến một người bị mù, lần nọ.” Nói, “Hãy quở tôi mù đi.”

159 Tôi nói, “Bạn ơi, ma quỷ đã làm điều đó rồi. Anh đã bị mù rồi. Chắc chắn, anh bị mù.”

160 Anh ta nói, “Hãy chữa lành cô bé này thì tôi sẽ tin anh.”

161 Tôi nói, “Hãy cứu tội nhân đó rồi tôi sẽ tin anh.” Tất nhiên.

162 “Ồ,” anh ta nói, “người ấy phải tin.”

163 Tôi nói, “Cũng giống như vậy ở đây, nó phải trải qua ân điển tế trị của Đức Chúa Trời.”

164 Ma quỷ, thần—thần của đời này, đã làm mù đôi mắt người ta. “Họ có mắt nhưng không thấy được,” Kinh Thánh đã dạy.

165 Ngài đây này, đang đi lên đường, kéo lê những dấu chân đầm Máu trên đường. *Con ong* của sự chết đang đưa vòi ra chung quanh Ngài, kêu vo ve nơi Ngài, “Chỉ một lát nữa và ta sẽ có được Người.” Ngài trở nên yếu đi, khát nước.

166 Tôi đã từng bị bắn, nằm trên cánh đồng, máu từ người tôi chảy ra. Tôi la lên vì khát nước. Và người bạn thân của tôi chạy, lấy cái mũ của anh và đặt nó xuống nước; những con bọ gậy cũ, tù đọng lâu ngày ngộ nguậy trong nước. Anh đi qua, và tôi giữ cho miệng mở ra; anh ấy vắt nước vào. Bởi vì, máu đang phun ra giống như suối, chỗ tôi bị xé nát bằng một khẩu súng. Sự khát nước!

167 Thế thì tôi biết những gì Chúa tôi phải chịu, sau khi bị đổ huyết suốt sáng hôm ấy, từ chín giờ đến ba giờ chiều, mất hết Máu. Tôi thấy áo Ngài, trước tiên, giống như những chấm nhỏ xíu ở trên nó. Và tất cả những chấm đó càng lúc càng to hơn và hòa vào nhau, thành một vết Máu to lớn, đụng đến chân Ngài khi Ngài bước đi. Đó là Huyết của Em-ma-nu-ên. Ô, thế gian không xứng với Nó.

168 Nhưng khi Ngài đi lên, *con ong* này chích Ngài. Nó đã làm gì? Cuối cùng nó đã chích Ngài.

Nhưng, thưa anh em, ai cũng biết, rằng một côn trùng hay một con ong, nếu nó đã chích anh em một lần, thì các vòi nó không còn hoạt động. Nó không thể chích lần nữa. Bởi vì, khi nó rời đi, nó kéo vòi nó ra.

Đó là lý do Đức Chúa Trời phải trở nên xác thịt. Ngài đã lấy nọc độc của sự chết vào trong xác thịt Ngài, và Ngài đã kéo vòi sự chết ra. Đáng chúc tụng Danh Chúa! Sự chết có thể ngân nga và chích, nhưng nó không thể làm hại anh em.

169 Phao-lô, khi ông cảm thấy *con ong* đó kêu vo ve quanh ông, sự chết đang đến ngay. Ông nói, “Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu?” Ông có thể hướng đến Đồi Sọ nơi nó đã để lại trong xác thịt của Em-ma-nu-ên. “Sự thẳng của mày ở đâu? Nhưng tạ ơn

Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta sự thắng qua Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta.” Vâng.

170 Chúng ta không thấy mọi sự.

Nhưng chúng ta thật sự thấy Đức Chúa Jêsus này, mà đã ở dưới các thiên sứ một chút vì...nếm chịu sự chết...

Vì điều đó là thích hợp cho Ngài, vì Đấng mà muôn—muôn vật hướng về Ngài, mà bởi Ngài chúng ta có mọi sự, trong sự bắt đầu...nhiều con trai...và đã khiến Đấng làm chủ tương về sự cứu rỗi của chúng ta...qua sự chịu khổ.

Cách duy nhất Ngài có thể trở nên Đấng làm cội rễ về sự cứu rỗi chúng ta, Ngài phải chịu đau khổ.

171 Hãy lắng nghe những Lời hay này ở đây nào. Nào hãy nghe.

Vì cả Đấng làm nên thánh và kẻ mà được nên thánh đều bởi...một...

Ồ, anh em không thấy Gốc nho và Nhánh ở đó chẳng? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tất cả là Một.

...cho nên Ngài không thẹn mà được gọi những kẻ đó là anh em,

Hiểu không? Tại sao? Hãy nghe, câu tiếp theo.

Phán rằng, Tôi sẽ truyền danh Chúa cho anh em tôi, sẽ hát ngợi khen Chúa ở giữa hội thánh.

Lại có phán, Ta sẽ đặt lòng tin cậy Ta cho Chúa. Và lại phán, Ta đây với các con cái mà Ngài đã ban cho Ta.

Vậy thì vì con cái có phần về huyết và thịt, nên chính Ngài cũng có phần như vậy vào đó; hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà Ngài có thể phá diệt nó là kẻ cầm quyền sự chết, đó là, ma quỷ;

Và giải thoát mọi người mà qua...vì sự...qua...vì sự chết luôn bị cầm giữ dưới ách nô lệ.

172 Con người luôn sợ chết. Đấng Christ đã trở nên tội lỗi, hèn hạ, để nhận lấy cái chết trên chính Ngài. Và Ngài không hổ thẹn được gọi là “Anh em” của chúng ta, vì Ngài bị cám dỗ giống như chúng ta bị cám dỗ. Và Ngài có thể làm đấng...có quyền đứng

đắn của một đấng trung bảo, vì Ngài đã chịu cùng loại cám dỗ mà anh em chịu. Ngài thay thế chỗ của anh em, biết rằng chính anh em không thể tự mình nhận lấy điều đó.

¹⁷³ Vậy, anh, chị em, không thấy sao? Toàn bộ sự việc là ân điển. Tất cả là ân điển. Không phải là những gì anh chị em làm, dù sao đi nữa. Đó là những gì Ngài đã làm cho anh chị em rồi. Vậy thì, anh chị em không thể làm một điều gì để làm chiến tích cho sự cứu rỗi của mình. Sự cứu rỗi của anh chị em là một sự ban cho. Đấng Christ đã trở nên tội lỗi, để anh chị em trở nên công bình. Và Ngài là Đấng Chủ Tướng có quyền cho sự cứu rỗi của chúng ta, bởi vì Ngài đã chịu khổ như chúng ta chịu khổ. Ngài đã bị cám dỗ như chúng ta bị cám dỗ. Và Ngài không hổ thẹn được gọi là “Anh của chúng ta,” bởi vì Ngài biết những gì chúng ta phải trải qua. Ô, đáng chúc tụng Danh Ngài!

Vì quả thật không phải Ngài nhận lấy hình dạng của các thiên sứ; bên là Ngài nhận lấy hình dạng dòng dõi của Áp-ra-ham.

¹⁷⁴ Ô, chà! Ngài đã không trở nên một Thiên sứ. Ngài trở nên Dòng dõi Áp-ra-ham. “Lại nếu chúng ta, đã chết trong Đấng Christ, thì là Dòng dõi của Áp-ra-ham, tức là kẻ kế tự theo lời hứa.” Hiểu không? Ngài không hề mang lấy hình thể của Thiên sứ. Ngài không hề trở nên một Thiên sứ. Ngài trở nên một Con Người. Ngài trở nên Dòng dõi Áp-ra-ham, và nhận lấy nọc độc của sự chết trong Chính xác thịt Ngài, để giải hòa chúng ta trở lại với Đức Chúa Trời, và bây giờ ngự nơi đó để làm Đấng Trung Bảo. Chao ôi, làm sao chúng ta có thể từ chối Điều đó, thưa bạn?

¹⁷⁵ Hãy nghe.

Nhân đó Ngài phải chịu làm giống như anh em mình trong mọi sự, hầu cho Ngài có thể trở nên thầy tế lễ thượng phẩm hay thương xót và trung tín đối với Đức Chúa Trời, đặng đền tội...cho tội lỗi của chúng dân.

¹⁷⁶ Để Ngài có thể là Đấng Hòa Giải! Đấy, có sự bất hòa giữa Đức Chúa Trời và loài người. Và không người nào...

Các thiên sứ, các tiên tri được sai đến. Họ không thể thay thế các bạn, bởi vì họ phải cầu nguyện cho chính họ. Họ không thể thay thế.

177 Rồi, Ngài đã ban luật pháp. Luật pháp là một viên cảnh sát đưa chúng ta vào tù. Nó không thể mang chúng ta ra ngoài. Ngài đã ban luật pháp.

Ngài sai đến các tiên tri, Ngài sai đến người công bình, và mọi thứ, không thể làm sự chuộc tội. Nhưng Ngài giáng xuống và trở nên một trong chúng ta. Ồ, chao ôi!

178 Tôi mong chúng ta có nhiều thì giờ hơn ngay bây giờ, tôi muốn đưa anh em đến với luật pháp của sự chuộc tội đó; nhưng chúng ta, chỉ có một chút thì giờ. Bức tranh đẹp đẽ là ở trong Ru-tơ và Na-ô-mi. Nếu anh em thấy ở đó, sự giải hòa, cách mà người làm ruộng, người mua chuộc gia sản đã mất và sa sút, phải là những người bà con với người đánh mất gia sản. Đó là lý do Bô-ô phải là...là một người bà con với Na-ô-mi, để ông có thể có được Ru-tơ. Và rồi, ông phải xứng đáng. Ông phải có khả năng làm điều đó, để chuộc lại đất đai đã mất. Và Bô-ô, ở cổng thành, đưa ra lời chứng công khai, bằng cách cởi giày mình ra, để mua chuộc Na-ô-mi và hết thấy tài sản của bà. Và ông phải là người bà con.

179 Và đó là lý do mà Đấng Christ, Đức Chúa Trời, phải trở nên người bà con với chúng ta. Và Ngài đã giáng xuống và làm một Người. Và Ngài đã chịu cám dỗ. Và Ngài bị cười nhạo, làm trò cười, bị bắt bớ, và không để ý đến, và bị gọi là quỉ “Bê-ên-xê-bun,” và—và bị nhạo báng, và chịu chết dưới án tử hình. Hiểu không? Ngài phải làm người bà con với chúng ta. Ngài phải chịu vu cáo, bởi vì anh em bị vu cáo. Ngài phải chịu đau ốm, vì anh em bị đau ốm. Ngài phải mang tội lỗi, vì đó là tội lỗi của anh em. Và Ngài phải trở nên người bà con. Và cách duy nhất Ngài có thể cứu chuộc chúng ta là trở nên người bà con với chúng ta. Và cách Ngài trở nên người bà con, là bằng cách nhận lấy hình thể xác thịt đầy tội lỗi và trở nên một trong chúng ta. Và trong điều đó, Ngài đã trả giá và cứu chuộc chúng ta trở lại trong sự thông công của Cha. Ồ, thật là một Đấng Cứu Rỗi tuyệt vời! Những lời không thể diễn tả hết được điều đó.

*Vì chính mình Ngài đã chịu khổ trong khi thuận phục,...
và có thể cứu những kẻ bị cám dỗ vậy.*

¹⁸⁰ Succor có nghĩa là “thông cảm.” Đó, là lý do Ngài trở nên *thế này*, hầu cho Ngài có thể thông cảm với anh chị em là những người...*có những thặng trầm* của anh chị em, và những lúc đi đi lại lại của anh chị em, và những cám dỗ quá lớn mà anh chị em hầu không thể chịu được. Ngài biết cách thông cảm với anh chị em. Ngài ngự nơi đó, để cầu thay. Ngài ngự nơi đó, để yêu thương anh chị em. Và mặc dầu anh chị em đi sai trật, Ngài không muốn bỏ anh chị em. Ngài sẽ vẫn đi theo anh chị em và gỡ cửa lòng anh chị em. Không có một người sa ngã nào trong tòa nhà này mà không biết rằng Đức Chúa Trời gỡ cửa lòng mình hằng ngày. Và Ngài sẽ làm điều đó chừng nào anh chị em còn là con người phạm trên đất này, vì Ngài yêu thương anh chị em. Ngài đã cứu chuộc anh chị em.

¹⁸¹ Các nhà thơ đã cố gắng, những tác giả đang cố gắng, con người đang cố gắng để diễn tả đề tài đó về “tình yêu,” và nó không thể tìm thấy được trong những sự biểu lộ con người. Người đã nói:

Ồ, tình thương yêu của Đức Chúa Trời, tình anh
phú cường biết bao!
Không thể dò được mạnh mẽ làm sao!
Tôn vinh chúc tụng sẽ chẳng bao giờ ngừng,
Bài hát các thánh đồ và các Thiên thần.
Dầu mực tràn lan khắp đáy biển sâu,
Và da cừ mềm là khoảng trời xanh;
Dùng mọi thân cây chế viết ghi hoài,
Và mỗi người đều làm văn sĩ trên đời;
Để viết tình thương yêu của Đức Chúa Trời ở
trên
Biển kia sẽ ráo hết mực;
Hay cuốn giấy chứa sao có thể hết cả được,
Dầu búa giăng khắp mọi phương trời.

¹⁸² Các bạn sẽ không bao giờ hiểu được. Không có cách nào cho chúng ta hiểu sự hi sinh vĩ đại đó như thế nào, mà Ngài đã làm, giáng xuống và giải hòa cho chúng ta trở lại với Đức Chúa Trời.

Rồi Ngài trở lại và phán, “Này, Ta sẽ không để cho các người mồ côi đâu. Ta sẽ lại đến và ở với các người, ở trong các người, cho đến tận thế.”

183 Và chúng ta ở đây ngày nay, đang sống trong kỳ cuối cùng, với Chúa Jêsus không hề thay đổi ấy, những sự việc giống như vậy, những dấu hiệu giống như vậy, những điều kỳ diệu giống như vậy, cũng sự cứu rỗi ấy, cùng một Thánh Linh đó đang làm những việc giống như vậy, cùng Phúc âm đó, cùng Lời đó, cùng những sự minh họa giống như vậy, những sự bày tỏ giống như vậy, mọi sự giống như vậy. Chúng ta không nên xao nhãng sự cứu rỗi lớn này, vì chúng ta sẽ phải tính sổ, ngày nào đó, với những gì chúng ta làm với Con của Đức Chúa Trời.

184 Ngài ở trên tay bạn tối nay, hỡi tội nhân, người sa ngã. Bạn sẽ làm gì với Ngài? Bạn nói, “À, tôi sẽ đẩy Nó ra.” Nhưng, nên nhớ, đừng làm thế. Không có cách, nào hết, nếu bạn là tội nhân, mà bạn có thể lia khỏi tòa nhà này và giống như vậy. Bạn không thể làm điều đó.

185 Phi-lát, một đêm kia, cố làm điều đó. Ông sai người đem đến một ít nước và rửa tay mình. Nói, “Ta không có liên quan gì với Nó. Coi như ta chưa hề thấy Nó. Ta chưa hề nghe đến Phúc âm. Ta không muốn liên quan gì với Nó.” Ông có thể rửa sạch Nó khỏi tay mình không? Ông không thể.

186 Cuối cùng, các bạn biết điều gì đã xảy ra với Phi-lát không? Ông đã mất trí. Và con đường đi đến Thụy Sĩ, nơi chúng tôi đã ở năm ngoái, rao giảng Phúc âm, bấy giờ có một truyền thuyết nói, rằng, có một cái ao nước ở đó, nơi nhiều người từ khắp nơi trên thế giới đến, để xem, mỗi năm, vào lúc sự đóng đinh trên thập tự giá. Phi-lát, ông đã nhào xuống nước để chết, tự tử, nhảy xuống nước và chết đuối. Và mỗi năm, cũng vào ngày đó, dòng nước xanh biếc của ao đó sôi lên, để cho thấy Đức Chúa Trời từ bỏ dòng nước ấy. Nước có thể không bao giờ rửa sạch Huyết của Chúa Jêsus khỏi tay bạn hay linh hồn bạn. Chỉ có một cách duy nhất để làm điều đó, đó là tin nhận Nó như sự tha thứ cá nhân bạn và được làm hòa với Đức Chúa Trời.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

187 Kính lạy Cha Thiên thượng, chúng con cảm ơn Cha tối nay vì Lời. “Vì đức tin đến bởi sự người ta nghe, và nghe khi Lời được rao giảng.” Chúng con cảm ơn Cha vì Chúa Jêsus. Và khi chúng con thấy ngày trọng đại này mà chúng con đang sống, những dấu kỳ phép lạ như thế nào, cách chúng con để cho những điều này trôi tuột đi thế nào. Lạy Chúa, xin mở mắt dân sự trong đền tạm này, tối nay, để họ có thể thấy và hiểu rằng chúng con đang ở trong thì giờ cuối cùng. Thì giờ đang lướt nhanh. Chúng con không còn được ở đây lâu hơn nữa, và chúng con sẽ phải gặp Chúa Jêsus. Và chúng con sẽ phải bị kể như kẻ phản bội, vì không có lý do bào chữa. Sáng nay, khi Ngài ban cho Khải tượng lớn, mạnh mẽ đó, về người đàn ông đang đến đây, từ đất nước xa xôi; và thấy ông, vượt ra khỏi bóng dáng nghi ngờ, đứng dậy từ xe lăn ấy, nhận được thị lực của mình. Chân ông trở nên mạnh mẽ, đi khắp tòa nhà, vui mừng và ngợi khen Chúa. Điều đó cho thấy rằng Đức Chúa Trời vẫn có thể khiến những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham. Thấy những Khải tượng, giống như Chúa Jêsus đã phán, “Ta chẳng làm việc gì được cho đến khi Cha tỏ cho Ta. Ta chẳng làm gì được.”

188 Người mù đi theo Ngài, và nói, “Xin thương xót chúng tôi.”

189 Ngài phán, rời mắt họ mà phán rằng, “Theo như đức tin của người, phải được như vậy.”

190 Vậy thì, Chúa ôi, chúng con thấy Chúa Jêsus. Chúng con không thấy mọi sự. Chúng con thấy mình vẫn đem người được phong thánh của chúng con đến mồ mả, và bước qua mộ của nhau. Nhưng chúng con thấy Chúa Jêsus, đáng đã phán hứa. Chúng con thấy Ngài ở cùng chúng con. Không phải Chúa Jêsus trong mồ mả, không phải Chúa Jêsus hai ngàn năm trước; nhưng Chúa Jêsus tối nay, mà ở với chúng con. Chúng con thấy Ngài bày tỏ trong mọi quyền phép, và những dấu kỳ, và phép lạ của Ngài.

191 Đức Chúa Trời ôi, xin cho chúng con đừng bao giờ trở nãi về Sự Cứu Rỗi lớn này. Nhưng cho chúng con nắm lấy Nó, và tin nhận Nó, và kính kiền, và sống theo Nó cho tới ngày mà Chúa Jêsus đến đem chúng con về Nhà. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài.

¹⁹² Và trong khi chúng ta cúi đầu, tôi tự hỏi có người nào trong tòa nhà tối nay, ở dưới sự Hiện diện Thiên thiêng của Đức Thánh Linh, muốn nói, “Anh Branham ơi, tôi thú nhận rằng tôi sai trật. Tôi xưng nhận rằng mình sai. Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho tôi những tội lỗi mình. Và tôi biết rằng tôi sai. Tôi sẽ giơ tay lên với Ngài cầu xin sự thương xót, tối nay. Lạy Chúa, xin thương xót con. Con sai rồi.” Quý vị làm điều đó chứ?

¹⁹³ Trong khi chúng ta chờ đợi giấy lát, có người nào ở đây muốn, có sự chịu phép báp-têm trong chốc lát nữa không. Và nếu bạn là tội nhân, mời bạn ăn năn. Làm sao bạn có thể chối bỏ tình yêu thương vô song như vậy của Đấng đã chết? Đức Chúa Trời thánh khiết trên Trời đã trở nên nột Người tội lỗi; không phải vì Ngài đã phạm tội, mà bởi vì Ngài mang tội lỗi của bạn, và đem chúng đến nơi Đồi Sọ. Sao bạn chưa muốn tiếp nhận sự tha thứ ấy? Bạn không muốn làm điều đó tối nay chăng? Trong khi chúng ta cúi đầu, người nào đó nói, “Xin nhớ đến tôi, Anh Branham. Tôi giơ tay lên với Đấng Christ, và nói, ‘Xin thương xót con. Con, con sai rồi, và con muốn được làm hòa với Đức Chúa Trời.’” Các bạn sẽ giơ tay lên chứ?

Được rồi, nếu mọi người đều là Cơ-đốc nhân, thế thì, chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁹⁴ Lạy Cha, chúng con cảm ơn Cha tối nay, vì mọi người ở đây đều là Cơ-đốc nhân, họ đã làm chúng bằng sự im lặng giống như vậy, rằng tội lỗi họ hết thấy được ở dưới dòng Huyết. Và con rất biết ơn vì điều đó. Xin chúc phước cho họ, Chúa ôi. Ồ, con rất vui rằng họ đã tìm thấy sự đền tội qua của lễ bằng Huyết, bởi nghe Lời. Sự rửa sạch bằng nước, bằng Lời ấy, Nó làm sạch chúng con. Nó mang chúng con đến địa vị lớn nhất, nơi mà—nơi mà tội nhân, với sự tối tăm đờ đẫn của mình, được làm cho trắng như tuyết. Những vết nhơ đỏ sẫm của tội lỗi đã được rửa sạch, và chúng con được trở nên những con người mới trong Đấng Christ. Thật chúng con biết ơn điều đó, Chúa ôi, vì điều này.

Bây giờ sắp đến lễ báp-têm. Con biết rằng quý cô này, tối nay, sẽ chịu phép báp-têm ở đây, trong Danh Chúa của cô.

¹⁹⁵ Ôi lạy Cha trên Trời, chúng con cầu nguyện để Cha sẽ ban phước cho thiếu nữ này. Thật tâm trí con nhớ lại cách đây chỉ

vài ngày, đến trên Henryville và thấy cô gái đáng yêu này đang đi dạo trên đường phố. Và tối nay, cô là một người mẹ, một quý bà. Cô đã tin nhận Ngài làm Đấng Cứu Rỗi mình cách cá nhân. Đời sống đã khó khăn cho đứa con này, Chúa ôi, Ôi Đức Chúa Trời, nhưng một Thiên đàng là chắc chắn với cô. Chúng con cảm ơn Ngài vì điều đó. Chúng con cầu nguyện, Chúa ôi, để Ngài ban phước cho người phụ nữ trẻ này bây giờ. Và khi cô đến để chịu phép báp-têm bằng nước, cầu xin Chúa đổ đầy cô bằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin cho linh hồn cô thật sự rất xúc động, ngay cả trên Thiên đàng! Xin ban cho điều đó vì sự vinh hiển Ngài. Chúng con cầu xin trong Danh Đức Chúa Jêsus. A-men.

[Băng trống—Bt.]

¹⁹⁶ Tôi muốn đọc từ Công vụ, chương thứ 2; Phi-e-rơ nói, vào Ngày lễ Ngũ Tuần, phép báp-têm đầu tiên từng được thực hiện trong Hội thánh Đấng Christ. Phi-e-rơ, quở trách người Pha-ri-si và dân sự mù lòa, vì không nhận biết Con Đức Chúa Trời; nói về cách nào mà Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại, và chứng minh các công việc của Ngài, bằng những dấu kỳ phép lạ. Hãy lắng nghe điều này, khi ông nói. Ông đang tôn cao Chúa Jêsus.

¹⁹⁷ Tâm thần của mỗi Cơ-đốc nhân đều tôn cao Chúa Jêsus, không phải chỉ bằng môi miệng, mà bằng đời sống của anh chị em. Môi miệng anh chị em có thể nói một việc, đời sống anh chị em lại làm việc khác. Nếu anh chị em làm thế, anh chị em biết điều gì không? Đó là sự giả hình. Tôi thà đối mặt với Thiên đàng như một người vô thần còn hơn là một kẻ giả hình. Tôi tin, tốt hơn nên tận dụng cơ hội của tôi, trên Trời, như một—như một kẻ vô thần, còn hơn làm kẻ giả hình. Chắc chắn tôi...Nếu anh chị em làm chứng về Chúa Jêsus và nói, “Ngài là Đấng Cứu Rỗi,” anh chị em sống như thế, vì nhiều người sẽ trông mong thấy điều đó từ anh chị em. Đúng thế. Anh chị em nên sống như một Cơ-đốc nhân. Chúng ta đã đi qua điều đó sáng nay.

¹⁹⁸ Bây giờ, ý Chúa, tối mai, hay là...tối thứ Tư, chúng ta sẽ nói về chương 3 này, là một chương tuyệt diệu. Còn bây giờ, chắc chắn cố gắng đến vào tối thứ Tư. Bao nhiêu anh chị em thích

Sách này, về sự dạy dỗ trường Chúa nhật này? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ô, cảm ơn anh chị em rất nhiều. Tốt lắm.

¹⁹⁹ Bây giờ, tôi muốn đọc từ Công vụ, chương thứ 2, bắt đầu ở câu thứ 32.

Đức Chúa Jêsus này mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, và chúng ta...là những chứng nhân. (Họ biết điều đó.)

Vậy sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu Đức Chúa Trời, và đã nhận lấy Đức Thánh Linh mà Cha đã hứa ban cho, thì Ngài đã đổ điều này ra, mà các người đương thấy và nghe.

²⁰⁰ Bây giờ hãy nghe người nói về Đa-vít, một trong các thiên sứ.

Vì vua Đa-vít chẳng hề lên trời: nhưng chính người đã nói, CHÚA đã phán cùng Chúa tôi rằng, Hãy ngồi bên hữu Ta,

Cho đến chừng nào Ta để các kẻ thù nghịch ngươi làm bệ cho ngươi.

Đa-vít không thể đi lên; ông ở dưới sự đổ huyết của những con bò sắc hoe, và các con dê, và chiên. Nhưng bây giờ ông có thể sống lại; ông đã ở dưới Huyết của Chúa Jêsus. Vì họ chỉ đáp lại với Huyết ấy khi Nó có hiệu lực. Khi Huyết của Đấng Christ có hiệu lực, tất cả những kẻ đã chết trong đặc ân tốt lành, được sống lại, đứng thế, và được lên miền Vinh hiển.

²⁰¹ Bây giờ hãy nghe.

Vậy cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc...(Hãy lắng nghe điều này)...rằng Đức Chúa Trời đã tôn Jêsus này, mà các người...đã đóng đinh trên thập tự giá, làm Chúa và Đấng Christ.

Còn điều đó thì sao? Ngài có phải là Ngôi thứ ba của ba ngôi không, hay Ngài là cả ba ngôi? Ngài là sự đầy trọn, của bốn tánh Đức Chúa Trời.

²⁰² Không có điều gọi là ba Đức Chúa Trời: Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, và Đức Chúa Thánh Linh. Điều đó chẳng hề có trong Kinh Thánh, không nơi nào. Không có nơi nào. Không ở đâu nói rằng chúng ta từng được ra lệnh làm phép báp-têm, “Nhơn danh

Đức Cha, và nhơn danh Đức Con, và danh của Đức Thánh Linh,” không nơi nào trong Kinh Thánh. Nó là tín điều của Công giáo, và điều đó không dành cho giáo hội Tin Lành. Tôi sẽ mời bất cứ người nào chỉ cho tôi một câu Kinh Thánh mà người nào đó đã từng chịu phép báp-têm cách khác hơn là trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Hãy đến, chỉ cho tôi thấy điều đó, và tôi sẽ mang một tấm bảng trên lưng, “Một kẻ giả hình, và một tiên tri giả, một giáo sư giả,” và đi khắp các đường phố. Không có chuyện như vậy. Không hề có người nào đã chịu phép báp-têm cách đó. Đó là tín điều của Công giáo, và không phải giáo lý Tin Lành.

²⁰³ “Ma-thi-ơ 28:19,” anh em nói, “Chúa Jêsus phán, ‘Vậy hãy đi khắp thế gian, dạy dỗ muôn dân, hãy nhân Danh của Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ.’” Điều đó chính xác.

Nhưng không phải, “Nhân danh của Cha, danh của Con, danh của Đức Thánh Linh.” *Danh* của Cha, *Danh* (không phải các tên), của Cha...

Cha không phải là một cái tên. Bao nhiêu anh chị em biết điều đó? Bao nhiêu người cha có mặt ở đây? Hãy giơ tay lên. Bao nhiêu người con có mặt ở đây? Giơ tay lên. Bao nhiêu người ở đây? Hãy giơ tay lên. Được rồi. Vậy thì, tên của anh là gì? Không phải cha, con, cũng không phải người.

²⁰⁴ Lần nọ một người đàn bà, theo thuyết ba ngôi nghiêm khắc nói với tôi, bà nói, “Anh Branham à, nhưng Đức Thánh Linh là một tên.”

²⁰⁵ Tôi nói, “Đức Thánh Linh không phải là một cái tên. Đức Thánh Linh là những gì Ngài là. Đó là Đức Thánh Linh.” Không phải một cái tên; đó là Nó là gì. Tôi là một con người, nhưng tên tôi không phải là người. Tên tôi là William Branham. Vì thế, nếu Ngài phán, “Vậy hãy đi, dạy dỗ muôn dân, hãy nhân *Danh* của Đức Cha, và của Đức Con, và của Đức Thánh Linh, mà làm phép báp-têm cho họ.”

²⁰⁶ Thế thì, Phi-e-rơ, mười ngày sau đó, nói, “Hãy hối cải!” Vậy thì, ở đây, lắng nghe điều này.

Và khi họ nghe điều này, ở trong lòng họ cảm động, bèn hỏi Phi-e-rơ và...các sứ đồ khác rằng, Hỡi anh em, chúng tôi phải làm chi?

Lúc đó Phi-e-rơ nói với họ rằng, Hãy hối cải, mỗi người trong anh em, và phải nhân danh của Đức Chúa Jê-sus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi anh em sẽ được lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.

207 Thế thì Phi-e-rơ đã làm điều Chúa Jê-sus bảo ông không làm chẳng? Ông đã không lẩn lộn. Chúng ta mới là những người không rõ ràng.

208 Về Công vụ 2:38, những người Do Thái chịu phép báp-têm trong Danh Đức Chúa Jê-sus Christ, bằng sự dầm mình.

Trong Công vụ, chương 8, chúng ta thấy Phi-líp đi xuống và giảng cho những người Sa-ma-ri, và làm phép báp-têm cho họ, những người Sa-ma-ri trong Danh Đức Chúa Jê-sus Christ.

Trong Công vụ chương 10:49, Phi-e-rơ ra lệnh cho những Dân Ngoại chịu phép báp-têm trong Danh Đức Chúa Jê-sus Christ.

209 Phao-lô, Công vụ 10:5, “Phao-lô đã đi khắp những miền trên thành Ê-phê-sô, người tìm thấy những môn đồ ở đó.” Họ là những tín đồ Báp-tít; là, mỗi người, là những người Báp-tít. Họ đã cải đạo dưới một thầy giảng Báp-tít tên là—là, đây, A-bô-lô. Và người ấy là một thầy giảng Báp-tít, “Và được chứng minh bởi Kinh Thánh rằng Chúa Jê-sus đó là Đấng Christ.”

Phao-lô đã hỏi, “Từ khi anh em tin có nhận lãnh được Đức Thánh Linh chưa?”

210 Họ nói rằng, “Chúng tôi cũng chưa nghe có Đức Thánh Linh nào.”

211 Nói, “Vậy thì anh em đã chịu phép báp-têm thể nào?”

212 Họ trả lời, “Chúng tôi đã chịu phép báp-têm bởi người đã làm phép báp-têm cho Chúa Jê-sus, ở trung nước ngoài đó. Điều đó đủ rồi.”

213 Phao-lô nói, “Điều đó sẽ không tác dụng lúc này. Anh em phải chịu phép báp-têm, lại lần nữa.” Và Phao-lô ra lệnh cho họ chịu phép báp-têm, lại lần nữa, trong Danh Đức Chúa Jê-sus Christ. Sau

khi người đã đặt tay trên họ, thì có Đức Thánh Linh giáng trên họ. Chính xác. Vâng, thưa quý vị.

Sẽ có Sự Sáng lúc chiều tối,
 Bạn chắc chắn sẽ tìm thấy con đường Vinh
 hiển;
 Trong dòng nước ấy, đó là Sự Sáng ngày nay,
 Được chôn trong Danh tôn quý Chúa Jêsus.
 Trẻ và già, hết thầy hãy ăn năn tội,
 Đức Thánh Linh chắc chắn sẽ ngự vào;
 Sự Sáng chiều tối đã đến,
 Đó là sự kiện Đức Chúa Trời và Đấng Christ là
 Một.

²¹⁴ Đó là những gì Kinh Thánh dạy. Đúng thế. Đó là thì giờ, đã đến lúc mà chúng ta nên ăn năn.

²¹⁵ Hãy nói, la lớn khi anh em đã sẵn sàng, trong hồ nước. Và chúng ta sẽ... [Một anh em nói, “Chúng tôi đã sẵn sàng.”—Bt.] Anh em sẵn sàng rồi à? Được rồi, kéo màn lên.

²¹⁶ Bây giờ, xin Chúa ban phước cho anh em giờ này, khi anh em hầu việc làm phép báp-têm. Tất cả anh chị em có thể thấy ở đây không? [Anh Orman Neville làm phép báp-têm cho những người tin—Bt.]

HÊ-BO-RO, CHƯƠNG HAI 2 VIE57-0825E

(Hebrews, Chapter Two 2)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BO-RO

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 25 tháng Tám, năm 1957, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org